

ปฏิบัติธรรมเพราะกตัญญู

ทัศนีย์ ศรีบุญศรีดี

R7005

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้มาเจริญวิปัสสนากรรมฐานนี้ แม่ของข้าพเจ้าได้ป่วยเป็นโรคมะเร็งในลำไส้ใหญ่ มีอาการท้องเสียเวลามีรอบเดือนซึ่งทรมาณมาก จึงไปตรวจเช็คที่โรงพยาบาลในจังหวัดสุพรรณบุรี ผลยังปรากฏไม่แน่ชัด แต่ทางโรงพยาบาลกลัวว่าจะเป็นเนื้อร้าย เลยส่งแม่ของข้าพเจ้าไปตรวจที่สถาบันมะเร็งแห่งชาติ

ผลออกมาก็คือ **แม่เป็นโรคมะเร็งในลำไส้ใหญ่** จะต้องผ่าตัด ญาติบางคนก็แนะนำควรผ่าตัด บางคนก็ว่าไม่น่าที่จะต้องผ่าตัด เพราะไหน ๆ จะตายแล้วก็ขอให้มีอาการครบ ๓๒ ประการ เลยตัดสินใจไม่ผ่าตัด อาศัยยาหม้อไปเรื่อย ๆ ประทังชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ

มีญาติบางคนแนะนำให้ไปหาพระซึ่งเป็นหมอดู เมื่อแม่ไปที่วัดนั้นแล้วพระบอกว่าที่บ้านโยมนะมีสิ่งไม่ดีอยู่ ทำให้เจ็บป่วย เช่นผีสาเร่ ไม่มีที่อยู่ ต้องทำพิธีขับไล่ โดยการเอาตะปู ๕ นิ้ว ไปทำพิธีที่วัดแล้วให้คนที่ไม่ใช่คนในบ้านคือ ป้าของข้าพเจ้า เอาไปเหวี่ยงทิ้งในทิศตะวันออก แล้วไม่หันหลังกลับมาอีก อาการป่วยก็ไม่ดีขึ้น ป้าอีกคนได้แนะนำอีกว่า มีอาจารย์สะเดาะเคราะห์เก่งมาก มาทำพิธีสะเดาะเคราะห์ที่บ้าน การทำครั้งนี้ก็หมดเงินไปเป็นหมื่น คืออาจารย์ท่านบอกว่าที่บ้านของข้าพเจ้านี้เป็นทางเข้าออกของพวกยมทูต เขาบอกว่าคุณในบ้านนี้เดินเตะหัวเขาหลายครั้งเลย ทำให้คนในบ้านต้องมีอันเป็นไป แล้วมีการสะเดาะเคราะห์อีก หมดเงินอีกมาเลย

อาจารย์บอกให้ลูก ๆ และสามีบนบวชต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่า ถ้าแม่หายแล้วจะอุทิศบุญกุศลให้ ข้าพเจ้าไม่อยากจะบวช เพราะกลัวถูกโกนหัวอดข้าวเย็น แต่ก็ **จำใจบวชเพราะอยากให้แม่หาย** บนไว้คนละ ๑ เดือนเต็ม แล้วอาจารย์ก็ไปหายามาให้ทานด้วย

มีคนแนะนำให้ไปทำบุญตักบาตรบ้าง แม่ของข้าพเจ้าไปใส่บาตรทุกวัน ได้รู้จักกับ **เจ้าวิทย์** บอกว่า **ที่จังหวัดสิงห์บุรี มีวัดปฏิบัติกรรมฐาน สามารถรักษาโรคได้ ชื่อวัดอัมพวัน** เจ้าวิทย์ก็นำหนังสือของวัดเรื่องกฎแห่งกรรม มาให้อ่าน ข้าพเจ้าอ่าน ๒-๓ วันก็จบเล่ม ก็เกิดศรัทธาขึ้นมา อยากไปมากที่สุด แม่ของข้าพเจ้าก็อยากไปมาก รอบประมาณครึ่งเดือนปิดเทอมแล้วถึงได้ไป พ่อขับรถมาส่งที่วัด

เมื่อข้าพเจ้าและแม่มาถึงก็พบกับแม่ชีสมคิดเป็นผู้รับสมัคร ตอนที่รอกไปสมัครเขามีระบุนวนว่าจะอยู่กี่วัน ข้าพเจ้าลงไป ๓๐ วัน แม่ชีตกใจเลย บอกว่าไม่ได้หรอก ที่นี้จะอยู่ได้ไม่เกิน

๗ วัน จากนั้นแม่ชีก็จัดกุญแจห้องที่ ๒๒ อาคารภavana ๒ ภายในห้องพักดีมากเลย มีห้องน้ำในตัว ข้าวของมีระเบียบดีมาก แม่ชีนัดข้าพเจ้าเวลา ๑๘.๓๐ น. เตรียมดอกไม้ธูปเทียนเพื่อขอรับศีล และรับการฝึกการปฏิบัติจากพระอาจารย์

วันแรกการฝึกเดินจงกรมนับว่ายาก พอเรายกขาขวาไป ขาซ้ายจะยกตามทันทีซึ่งผิดเพราะเราเคยชินกับการเดินแบบธรรมดา แต่ลองมาเดินจงกรม ๒-๓ ก้าว เหนื่อยเหมือนเดินเป็น ๑๐ กิโลเมตร อากาศก็ร้อนอบอ้าวนิดหน่อย ข้าพเจ้าก็เกิดเลือดกำเดาไหล ข้าพเจ้าไม่เป็นมาหลายปีแล้ว อยู่ ๆ กลับมาเป็น ทั้ง ๆ ที่บ้านอากาศร้อนยิ่งกว่าที่วัดเสียอีก

จากนั้นประมาณ ๒๐.๐๐ น. ก็ได้ขึ้นไปปฏิบัติรวมกันกับคนที่เขามาก่อนแล้ว ตามเคย ข้าพเจ้าก็ทำยังไม่เป็น นั่งสมาธิก็หลับประมาณ ๒-๓ วัน ข้าพเจ้าปรับตัวได้ดีขึ้น คือ ตื่นก่อนตี ๔ นอนตึก งดอาหารเย็น ซึ่งเดี๋ยวนี้สบายมากสำหรับข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้พบเด็กผู้หญิงคนหนึ่งน่ารักมาก เธอเป็นลูกครึ่ง ไทย-ฝรั่ง เธอปฏิบัติเก่งมาก ทั้งเดินทั้งนั่งกิริยามารยาทเรียบร้อย ข้าพเจ้าก็เลยเอาอย่างบ้าง ก็ประสบความสำเร็จพอสมควรตลอดเวลา ๗ วัน ข้าพเจ้าได้อะไรมา ก่อนวันที่จะลาศีลกลับ ข้าพเจ้าก็ได้คุยกับเธอคนนั้น แต่เธอไม่ค่อยคุยด้วย เพียงแต่บอกชื่อและโรงเรียน เธอชื่อ “แคร์ แมรีแลนด์”

เมื่อเวลาล่วงเลยครบ ๗ วัน แล้วใกล้จะลาศีล แม่ก็พบกับพี่สมประสงค์แล้วเล่าอาการป่วยเป็นโรคให้พี่สมประสงค์ฟัง พี่สมประสงค์เลยไปขอยาของหลวงพ่อกมาให้ มีฟ้าทลายโจร แคปซูล และน้ำมันมนต์ พี่สมประสงค์บอกให้ท่านยาวันละ ๑๐ เม็ด พร้อมน้ำมันอีก ๑ ช้อนชา และดิฉันได้บอกพี่สมประสงค์ว่าที่มานี้भवขให้แม่หายจากโรคเป็นเวลา ๓๐ วัน แต่แม่ชีสมคิดให้อยู่ได้ ๗ วัน พี่สามประสงค์ถามว่าอยากอยู่ต่อมั๊ยละ ถ้าอยากอยู่ต่อจะฝากให้อยู่กับแม่ชีดาวเรือง ข้าพเจ้าเลยตกลงอยู่ก็อยู่ เป็นอันว่าข้าพเจ้ายังไม่กลับ กลับแต่แม่ของข้าพเจ้าคนเดียว

รุ่งเช้าข้าพเจ้าก็ได้ย้ายไปอยู่กับแม่ชีดาวเรือง แม่ชีดาวเรืองพักอยู่คนเดียวที่กุฏิแม่กาหลงชั้นล่าง แม่ชีดาวเรืองดีใจมากเลย คอยสอนอะไรให้ข้าพเจ้าหลายอย่าง เช่น พวกการนั่งวิปัสสนากรรมฐาน พุทธประวัติ บางครั้งแม่ชีก็เล่า เรื่องของครอบครัวหรือตัวของแม่ชีให้ฟัง ซึ่งบางเรื่องก็ขำสนุกดี เป็นการคลายเครียดทางหนึ่ง แม่ชีบอกว่าถ้าभवขให้แม่ละก็ให้แม่เมตตากรวดน้ำให้ด้วยหลังปฏิบัติเสร็จ

การปฏิบัติขณะที่ข้าพเจ้าอยู่อีก ๓ อาทิตย์ การนั่งสมาธิอยู่ในขั้นต้น ๆ คือ บางครั้งพอง-ยุบ หายโดยเฉพาอย่างยิ่งในช่วงบ่าย แม่ชีชุนอ จะต้องคอยมาตั้งสติให้เกือบทุกวัน เพราะข้าพเจ้านั่งหลับตัวเองเป็นกั๊ก แม่ชีชุนอท่านมาจับบริเวณหน้าขาแล้วข้าพเจ้ารู้สึกว้าวร้อนและซา

ตามแขนตามขาพร้อมกับมีอาการสะดุ้งนิด ๆ พอให้รู้ว่าตื่นได้แล้ว จับพองยุบต่อ ข้าพเจ้าก็ทำตาม คุณศิษยา ธาดาสิทธิ์ อาจารย์สอนอีกคนหนึ่ง ท่านก็สอนข้าพเจ้าไม่ให้กลืนน้ำลาย โดยบอกว่า อย่ากลืนน้ำลายหนอ-แม่ไม่หายหนอ เท่านั้นแหละไม่กลืนเลย ส่วนการเดินทางจงกรม ข้าพเจ้าก็เดินได้พอใช้ ทำตามที่หลวงพ่อบอกว่าทำให้ช้าที่สุดเหมือนคนใกล้ตายยิ่งดี

เวลา ๑ เดือนที่ข้าพเจ้าได้อยู่ปฏิบัติธรรม ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างของชีวิต ฝึกความอดทน ใจคอหนักแน่นขึ้นกว่าเดิม ได้รู้จักหลวงพ่อบอกขึ้นว่าหลวงพ่อบอกท่านปรารถนาดีกับทุก ๆ คน ต้องการช่วยเหลือทุก ๆ คนที่เดือดร้อน วัดอัมพวันจึงเหมือนบ้านที่สองที่ให้**ความอบอุ่นกายอบอุ่นใจ** และที่สำคัญเป็นการเสริมสร้างกำลังใจได้อย่างดียิ่ง

เมื่อข้าพเจ้ากลับมาจากวัดแล้ว ก็นำเอาหลักการปฏิบัติมาใช้ เช่นการนั่งสมาธิแผ่เมตตาจิตก่อนนอน การสวดมนต์บทชัยมงคลคาถาพาหุงมหากาฯ ซึ่งมีประโยชน์มากสำหรับเรา ๆ ที่ยังเป็นนักเรียนนักศึกษา ให้มีสติสัมปชัญญะอยู่ทุกเมื่อ จะเรียนหนังสือก็เข้าใจทะลุปรุโปร่งจากการฟังอาจารย์อธิบายในชั้นเรียนโดยการกำหนดสติขณะรับฟัง **การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน** นอกจากจะช่วยให้ด้านการเรียนของข้าพเจ้า ยังทำให้ข้าพเจ้าไม่ขี้เกียจเหมือนแต่ก่อน ขยันทำงานมากขึ้น ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่อ แม่มากขึ้น ไม่ค่อยรั้นเหมือนแต่ก่อน

ข้าพเจ้ากลับมาปฏิบัติที่บ้านได้ประมาณ ๒ ปี อาการป่วยของแม่ก็ดีขึ้นกว่าเดิมมาก ครั้งหลังสุดเมื่อเดือนพฤษภาคมช่วงวันที่ ๒-๙ ข้าพเจ้าก็ได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอีก คราวนี้ปฏิบัติของข้าพเจ้าดีมาก ๆ กำหนดเวทนาปวดก็หายปวด ทั้งขณะเดินจงกรม ข้าพเจ้าจะปวดไหล่และคอ พอกำหนดปั๊บก็หายปั๊บ ยิ่งการนั่งสมาธิก็ยิ่งดีเพราะข้าพเจ้าใช้การนั่งสมาธิเพชร ซึ่งข้าพเจ้าถนัดมากที่สุด เพราะกำหนดได้ดีและที่สำคัญการกำหนดทุกอริยาบถซึ่งข้าพเจ้าก็ปฏิบัติอยู่ทุกวัน ทุกขณะการหายใจแล้วมันให้ผลที่น่าอัศจรรย์มาก ที่ข้าพเจ้าประสบมาแล้วคือ การกำหนดจิตดูหน้าเพื่อนที่ชื่อสุชาวดี ภาพเขาออกมาแว็บจริง ๆ ไม่เชื่อลองดู

ข้าพเจ้าได้มารู้จักวัดอัมพวัน ก็เพราะหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ ของหลวงพ่อบอกมีอิทธิพลต่อจิตใจของข้าพเจ้ามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำสอนสั่งของหลวงพ่อบอกทุก ๆ คำ ทุก ๆ ประโยค

ทัศนีย์ ศรีบุญยดี